

[Økonomiministeren]

marks internationale likviditet – ca. 18 mia kr. Heroverfor står, at den private sektors bruttogæld over for udlandet på dette tidspunkt kan anslås til over 70 mia kr., hvoraf mere end 25 mia kr. er kortfristet gæld. Jeg synes, disse tal viser, at nok er vores valuta-reserver af en betragtelig størrelse, men de rækker altså ikke så forfærdelig langt, hvis vi ikke passer på.

Det er regeringens holdning, at i det omfang udviklingen overhovedet gør det muligt, kan der som hidtil ske justeringer af udlånsbegrænsningerne.

Jeg skal til slut sige, at regeringen må sige fra over for det fremsatte forslag, og vi kan ikke medvirke til forslaget gennemførelse.

Svend Andersen (S):

Forslaget er en genfremsættelse, ligesom bemærkningerne til forslaget er et genoptryk. Det er min opfattelse, at forslaget ikke er blevet bedre, og at sproget i bemærkningerne ikke er blevet kønnere ved at blive gentaget.

Vi har tidligere under behandlingen af regeringens langsigtede økonomiske helheds-løsning givet udtryk for, at vi finder, der var behov for en bedre styring og en bedre planlægning af den kapital, der er til rådighed på det samlede udlånsmarked, altså en mere effektiv organisering af kreditformidlingen. Fremskridtspartiets forslag beskæftiger sig imidlertid ensidigt med udlånslofterne, som om udlånslofter var det eneste problem. Der er ikke i forslaget alternative løsninger, og der sættes intet i stedet for det, der fjernes.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at vi fortsat skal sikre, at der er kapital til rådighed, og at den kapital, der er til rådighed, forbeholdes erhvervet, forbeholdes beskæftigelsen og forbeholdes ting, der er til gavn for eksporten. Derfor er der også, hver gang det har været forsvarligt, sket en forhøjelse af udlånslofterne, og vi har også tiltro til, at dette fortsat vil ske.

Vi kan derfor ikke medvirke til dette forslags vedtagelse.

Fogh Rasmussen (V):

De pjattede bemærkninger til dette forslag kunne være grund nok til at afvise det, og jeg kunne også lade det blive ved det, hvis ikke det var, fordi baggrunden for forslaget egentlig er alvorlig nok.

Det er jo sådan, at kvantitative kreditrestriktioner er en dårlig ting, når de fastholdes over en længere årrække. Da udlånsloftet blev indført i 1970, var det tænkt som en rent midlertidig ordning, men det er blevet hængende og har derfor fået en række uheldige bivirkninger.

For det første er der en tendens til at diskriminere over for nye produktioner. Det betyder en mindre effektiv anvendelse af de samlede ressourcer, fordi adgangen til kapital har en tendens til at blive nemmest for dem, der kan stille størst sikkerhed, samt for de allerede etablerede kunder.

Dernæst bevirker et udlånsloft, at netto-rentebetalingerne til udlandet bliver større, end de ellers vil blive, fordi det i sagens natur er virksomheder uden tilstrækkelige finansielle aktiver, der tvinges til at låne i udlandet. En låntagning, som måske netop på grund af de manglende aktiver vil finde sted til en forholdsvis høj rente.

For det tredje er et udlånsloft i virkeligheden en dårlig styringsmekanisme. Dels er det jo kun låntagningen, der reguleres, og det betyder, at man kan unddrage sig helt eller delvis reguleringen ved at ændre på indlåne-ne, dels er udlånsloftet baseret på udlånstil-sagnene. Det betyder, at der bliver et vist slør i styringen som en følge af de varierende udnyttelsesgrader. Til det kommer så muligheden for at få kreditgivning på andre, mere eller mindre organiserede markeder.

Netop det forhold, at de pengepolitiske myndigheder har valgt at gå med både seler og livrem ved foruden udlånsloftet også at have en høj rente, er vel egentlig den bedste dokumentation for, at udlånsloftet er en dårlig styringsmekanisme, når det fastholdes over så lang en årrække. Problemet er bare, at alternativet til udlånslofterne i den aktuelle situation kan vise sig at være meget værre.

Vi må erkende, at der i den aktuelle situation er behov for en pengepolitik, som beskytter valutabeholdningen, stimulerer til låntagning i udlandet og dæmper udviklingen i det private forbrug. Forudsætningen for at fjerne de mange kreditrestriktioner er derfor i første række, at der søres en mere fornuftig økonomisk politik. Desværre yder regeringens seneste økonomiske udspil ikke noget stærkt bidrag hertil. Tværtimod har regeringen udvidet systemet af mere eller mindre